

F. VÁRKONYI ZSUZSA

Béke volt

Open Books

ELSŐ FEJEZET

Arra ébredt, mintha Julis néni az előszobában beszélt volna valakihez. És egy férfihang válaszolt volna. Lehet, hogy csak álmodta. De az ajtó csukódása is rémlik. Az is lehetett álom. Világosodik. Vagy sötétedik?! Mint ha az idő – mint egy vonat – elment volna mellette. Jó lett volna valami támpont, pedig nem kíváncszott vissza semmilyen ritmusba. Mozdulatlanul feküdt, semmi se változzon. Abban biztos volt, hogy valamin túljutott, ami rossz volt. De csak ennyit érzett, meg hogy lázas. Szapora légzése már inkább csak lusta felületesség volt, menedéket adott, jogot a mozdulatlansághoz, kín és kapkodó igyekezet nélkül.

Mikor jön be Julis néni? Jó lenne biztosan tudni, hogy itt van. Csak ne kelljen megmozdulni. Kedd lesz, vagy szerda? Vagy csütörtök? Ki kellene nyúlni a naptáras órájáért, ott van a kisasztalon. A fejét felemelte, hogy

megnézze, tényleg az óra fekszik-e ott. De ez elég is volt. A karját már nem mozdította. Fázni kezdett. Megy le a láza. Vagy fel? A kórházban két-három tizednyi tévedéssel bárki hőmérsékletét megállapítja. Saját magán nincs mivel éreznie a lázat. Julis néni tegnap (vagy mikor?) azt mondta Sanyinak, egész nap alig ment a láza negyven fölé. Akkor miért nem emlékszik a napokra? Sanyi mindent Julis néninek mond. Pedig ő is érti a beszédet. A Julis néniét legalábbis. Sanyit egyszer tényleg nem értette. Milyen furcsa. Mint amikor elcsavarják a tévé hangját. Csak valami recsegés jött át. Erőlködött, hogy megértse. A száját figyelte, mint a süketek. És akkor, mintha egy másik csatornáról jönne, Julis néni hangja úszott be. Odafordult, és Julis néni tényleg ott volt. „Ezt a keveset még igya meg, Angyalom!” Mit magyarázhatott előtte Sanyi? Milyen egyszerű egy nő hangja! Mennyivel egyszerűbb! Igya meg, Angyalom, igya meg, Angyalom...

„Drága Életem”, mondaná Klára. Anya meg: „Na, te ló!”

„Ezt kedvességnek szánta?” Klárának ebben nem volt igaza. Anya ezt tényleg mindig kedvesen mondta, s hozzá sután borzolt is egyet Zoltán haján. Egész biztos, hogy ilyenkor több szeretetet érzett, mint amennyit ki

tudott mutatni. Klára visszakozott, de nyilván csak az ő kedvéért. Még magyarázkodott is: „Persze, vannak gyerekek, akik annyira felnőttek, hogy a saját anyjuk sem meri babusgatni őket.” Nagymamának mégis volt mersze. És nem is kapott kosarat. De ezt Klárának nem mondta. Tudta, úgylis.

Ma felhívja Klárát. Egy hete már, hogy nem beszéltek? Pénteken volt fenn nála. De megszűnt van az az óra! Kinyúlt érte. Mint az izomláz. Szerda van. És fél öt.

– Zoltikám, *mondj egy jó agysebészeti könyvet! Kettőt. Mert magyarul sem ismerem a terminológiát. De rövidet, mert két hetem sincs rá, és addig még ezer más munkám.*

– *Kinek fordítod?*

– *Konferencia lesz! Ó, ha csak egy cikk lenne... Rómába megyünk! A Huszár nem hajlandó más tolmácsot vinni, meg be kell dolgoznom majd szinkronként is. De nem bánom! Pedig mondtam neki, hogy egész életemben legfeljebb két agysebészeti cikket fordítottam... Miért lenne korai? Dehogy korai! Gerber Laci megengedte, megkérdeztem! Tyúkapó, hagyd abba a kotkodácsolást! Jaj, édesem, két hónapja már, hogy múltottek. Ki emlékszik már arra!*

Zseniális. Klára egyszerően zseniális. Ő meg... Ha akkor a telefonban, februárban, kicsit erőszakosabban faggatja, Klára talán elmondta volna. Vagy legalább adott volna egy jelzést. És akkor az egész nem olyan csúfosan mellbevágó.

– Gyere ide, amint tudsz. Szükségem van rád.

Ilyet másfél éve nem hallott tőle, de érezte, hogy most sincs minek örülni.

– Mi baj van?

– Kérlek, Zoltánka, gyere minél előbb!

De hát ők nem szoktak egymással erőszakoskodni. Rossz volt az a félóra, amit még a kórházban kellett töltenie, és nagyon rossz volt útközben. De kibírható. Mert ilyen rosszra nem számított. Igaz, Anyánál sem. Anyának akkor négy hónapos volt a diagnózisa, és már alig volt valami hátra.

– Van egy pozitív szövettanim – dobta oda igazi klárás grimasszal.

És biztos, hogy abban a pillanatban nem várt mást, mint a megszokott csitítást: „Üljünk le. Nem lesz semmi baj. Mutasd a leletet. A legjobb kollégához viszlek.” És ezt nem tudta ő nyújtani! Miért nem hagyta őt Klára felkészülni? Igaz, honnan tudhatta volna, hogy ő már félig ki van belezve? Hogy meg-

tántorodik majd. Hogy nem hiszi. Az egész egy rossz vicc. Ilyen egybeesések nincsenek!

– Hol van az a papír?

Eszelősen szaladt a szobába. Hátranézett, Klára lassan jött utána, és fürkészte az arcát. Nem ehhez volt szokva Zoltántól.

– Jól van na, csak nem patkolok el azonnal!

– Hol a lelet?!

Klára odaadta.

– Miért nem szóltál az elején?

– Gondoltam, vaklárma. De azért még ne vess rám keresztet!

– Hülye! ...Nézz oda: néhány sejt! Meg kell tőle szabadulni! Azonnal! Holnap reggel bejössz velem. Csomagolj össze, ott alszol nálam. Délre meglesz a műtéti terminus.

Ettől kicsit megnyugodott. Beült Klára mellé a nagyfotelba, csöndben, összeölelkezve ültek. Ez volt régen is a közös fotelük. Azon kapta magát, hogy tekintetével emlékezetébe akarja vésni a szobát. Sok perc után mondta Klára:

– Neked valami más bajod is van.

Zoltán megrázta a fejét. Hallgatott, csak az ujjait mozgatta meg Klára hajában. Nem, anyánál nem így kezdődött. Anya el fog menni, de Klára nem mehet el.

– Nem tudod mondani?